

DE LA MÀ

ADULT

DE LA MARE

MENTRE DORMS (Pacient amb Alzheimer)

T'escric ara, mentre dorms,
per si demà ja no fos jo qui comença el dia al teu costat.
Per si demà ja no soc capaç d'entendre això que em passa.
Per si demà ja no puc dir-te com admiro i valoro la teva enteresa,
aquesta obstinació teva per estar al meu costat,
tractant de fer-me feliç malgrat la malaltia.
Per si demà ja no fos conscient del que faig o soc.

T'escric ara, mentre dorms, per si demà
no puc mantenir viva la conversa,
encara que jo em perdi en cada paraula;
sempre t'he estimat i t'estimo, encara que un dia no ho recordaré.

T'estimo quan respons amb tendresa les arrencades meves d'ira,
que m'assalten com si alguna cosa en el meu interior es rebel·la
contra aquesta destinació que m'atrapa.

Per si demà no recordo el teu nom o el meu.
Per si demà ja no pugués donar-te les gràcies.
Per si demà no fos capaç de dir-te, encara que sigui una última vegada,
que t'estimo.

DONA'M LA MÀ (Després del tercer ictus)

Dona'm la mà que s'acosta la meva hora.

Que el cor va deixant de bategar.

Tenim tantes coses per dir-nos i per recordar,
dolç i fidel amic.

Dona'm la mà i dona'm l'últim bes a la galta,
abans que em prengui la vida l'ombra.

Dona'm la mà en aquest últim instant,
que la vida deixa de bategar.

ABRAÇA'M (últimes paraules de la meva mare)

Abraça'm amb els teus braços,
amb les teves mans,
amb la teva mirada,
fins que tanqui els ulls.

Abraça'm amb les teves paraules,
amb el teu alè,
amb la teva ànima.

Abraça'm amb el teu cor,
fins que el meu deixi de bategar.
Abraça'm amb la teva vida,
tots els trossos de la meva vida.

Abraça'm, encara que jo ja no hi sigui,
abraça'm sempre.